

[Anker Lau.]

konservative toldpolitik står i virkeligheden lige så godt til socialdemokratiets tankegang, som direktør Wonsilds tale forleden stod til den højtærede finansministers.

Nu er der i dag sket det, at det ærede medlem hr. Aksel Møller har fremsat en udtalelse af betydelig rækkevidde, idet det ærede medlem har taget afstand fra al tale om højere todsatser. Det glæder mig overordentligt, men jeg må sige, at det er ikke det indtryk, jeg havde af den tale, det ærede medlem holdt for et halvt år siden i Grossist-sammenslutningen af 1930, hvor alle tilstedeværende måtte få det indtryk, at det udelukkende drejede sig om at få vore todsatser op på højde med udlandets. Jeg har ikke set, at andre har fået et andet indtryk af denne udtalelse. Men er der sket en betydningsfuld vending i det konservative folkepartis politik, er det naturligvis en glædelig ting, som må tages med i betragtninger over den politiske udvikling i den kommende tid.

Jeg er naturligvis iøvrigt klar over, at der til denne sag knytter sig mange pengepolitiske problemer og andre økonomiske spørgsmål, bl. a. renteutvikling og finansministerens overtræk i nationalbanken, men alle disse ting har en række tidligere ordførere beskæftiget sig ret indgående med, dem skal jeg derfor lade være; men der er en enkelt praktisk side af problemernes løsning, som jeg gerne ved denne lejlighed vil sige et par ord om. Det er den industriundersøgelse, som nu foregår og efterhånden forelægges i vareforsyningsudvalget, og som den højtærede minister har været inde på.

Jeg synes, man har grebet denne sag an på en helt forkert måde. Vi får efterhånden et kæmpemateriale, udarbejdet af ministeriet og industrien, som drukner sagens kerne i detaljer og vanskeligheder. Jeg beklager, at man ikke fulgte mit forslag i udvalget om for en række almindelige forbrugsvarer at konstatere ganske simpelt den pris, de koster i import, og fabriktionsprisen her i landet. Det kunne let lade sig gøre, hvis man ville. Varerne findes, og priserne findes eller kan skaffes. Jeg er helt overbevist om, at importhandelen og industrien ville stille hele deres viden til rådighed, hvis man havde ønsket at gribe det så enkelt an.

Det er jo konkurrenceevnen, vi skal finde frem til. Vi har slet ikke interesse i en lang redegørelse om de enkelte industriers forhold i alle detaljer. Det, vi skal, er at finde de tilfælde, hvor der er en åbenlys mangel på konkurrenceevne, og dette kan kun gøres ved at sammenligne priser og varer. Har vi

så fundet frem til dette, kan man bagefter begynde at gå i detaljer og finde ud af, hvorfor man ikke er konkurrencefygtig, og måske finde ud af, hvorledes konkurrenceevnen kan forbedres. Skal der være nogen mening i dette arbejde, mulighed for at tilendebringe det og finde til bunds i det, er der ingen anden vej end den rent praktiske vej, jeg her har anført.

Til slut vil jeg gerne igen minde om det storstilede politiske og økonomiske samarbejde, som vort land er deltager i i Paris. At vi har tilsluttet os dette arbejde og dets mål, pålægger os også forpligtelser til at gøre alt, hvad vi kan, for at løse vor del af opgaven, som hedder Europas genopbygning. Fejlen ved samarbejdet — og det gælder vist også det internordiske samarbejde — er vel nok den, at en række økonomiske interesser rundt omkring i landene sætter sig over samarbejdets store fremtidstænke. Hvis vi bliver ved med det, kan det vel tænkes, at det hele falder fra hinanden, og det er der vel ingen i denne sal, bortset fra kommunisterne, som vil tage et bevidst medansvar for.

I løbet af indeværende år skal liberaliseringsprocenten jo bringes op til 75, og det er vel udsigten til dette, der har gjort de højtærede ministre betænkelige. Men nu bør dette lovforslag med alt, hvad det indeholder af erhvervsinteresser, økonomi og politik, gå i udvalg, og så er det mit håb, at man der under indtryk af samarbejdsånden fra Paris vil føle sig forpligtet til også at samarbejde her med samme mål som det, vi stemte for, da vi tilsluttede os Marshallplanen her i tinget.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Vi har nu hørt en lang række økonomiske programtaler, og det er i sig selv interessant, selvom der vel i og for sig ikke herigennem er føjet så forfærdelig meget nyt til det billede, vi havde i forvejen af de respektive partiets økonomiske politik. Som naturligt er, knyttede de ærede ordførere også nogle politiske betragtninger til deres nationaløkonomiske overvejelser, og situationen er vel til syvende og sidst ikke anderledes, end at det nok så meget var sådanne politiske glimt, der kunne afdække et eller andet vedrørende den holdning, der skal indtages fra partiernes side i de kommende udvalgsforhandlinger, som samlede interessen.

De ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Aksel Møller beskæftigede sig i denne del af deres taler ikke mindst med forholdet deres partier imellem og især med problemet